

שתי תערוכות חדשות נפתחות בגלריה בבארי של האמניות **לנה זידל** ו**דרורה דקל**.

בתערוכתה "**זאבי הבשורה**" מציגה **לנה זידל** עבודות גדולות מימדים המצוירות בגיר צבעוני על נייר ומתארות להקות של זאבים משוטטים בעיר ירושלים, המתהלכים בה כבני בית וכפולשים כאחד, חולפים באתרים הקדושים, מטפסים על חומות העיר העתיקה, מדלגים על מכוניות וחולפים על פני אתרי בנייה. העיר נראית עזובה ומלוכלכת, גדרות תיל בכל מקום, שיירי אשפה, עיתונים ושימורים מתגוללים ברחובות. הזאבים בציוריה של לנה זידל מסמלים את כוח הטבע הפראי, בעלי כוח ריפוי. רק הם יכולים לעורר את העיר מהמועקה והסיאוב שדבק בה, להביאה לידי קתרזיס, טיהור ושחרור.

בקיר המרכזי מוצבות שלוש עבודות גדולות: זאבים בתחנת דלק (פז), זאבים חולפים בצומת איזור תעשייה עם שלטים, מכוניות ומעבר חצייה, זאבים מכונסים באזור השוק, בו נראים דליים, עגלות, כסא ללא מושב וגרוטאות. העיר נטושה מאנשיה, מלוכלכת וחסרת שליטה. בקיר ממול- זאבים כהים חולפים על פני כיפת הסלע המוזהבת באור הלילה, משמאל- זאב ניצב כצילום פורטרט על רקע המשביר לצרכן, ומימין- עדת זאבים שועטת במורד הרחוב וחולפת על פני המרכז הרפואי שערי צדק הנתון כולו בשיפוצים. הרחוב מלא בעגלות סופרמרקט ריקות שנבזז תוכנן ומצרכים מפוזרים על הכביש לכל עבר, כמו קרטון "ביצי החופש"... בכניסה לגלריה – זאבה בודדה כהה גוחנת לשתות מים ורואה את השתקפותה.

בציורים הקטנים שבנישה מתואר מעגל תנועה בלב העיר ובו תוהו ובוהו של מכוניות וזאבים שהשתלטו עליהן. בציור קטן נוסף נראים 3 זאבים לבנים, זאבי הבשורה, ניצבים על גבי מכוניות בתנוחה אצילית מאחורי גדר, כמו משקיפים מרחוק על העיר ושומרים עליה.

הזאבים בציוריה של לנה זידל, למרות התפרצותם לסצנה העירונית, אינם מאיימים. הנוכחות שלהם אינה קשורה, הם זרים לחיי העיר ומנוכרים לה. אך יש בהם איזו אצילות של חיה בעלת סגולות וכוחות של הטבע. מבחינת האמנית זהו כוח נשי. אולי הם בכלל זאבות.

בספרה "רצות עם זאבים" משתמשת האנליטיקאית היונגיאנית קלריסה פינקולה אסטס בדמותו של הזאב כדי לשרטט את ארכיטיפ "האישה הפראית" ולחשוף באמצעותו את העצמי הנשי האינסטינקטואלי,

שכוסה וטושטש בתרבות, חוקים והגבלות. האישה הבריאה, דומה מאוד לזאב: חזקה, מלאה רוח חיים, מעניקה חיים, בעלת כושר המצאה, נאמנה, משוטטת, נושאת את אמצעי הריפוי...". (מוניקה לביא 2006)

בחדר ההקרנה מציגה **דרורה דקל** שתי עבודות וידיאו. העבודה "**אובססיה-אגרסיה-רגרסיה**" (2010) היא חלקה הראשון של טרילוגיה. העבודה מתמודדת עם שאלת זיכרון, שכחה, כאב ופרידה. היא נוצרה מתוך מצוקה, מתוך אי היכולת להבין, להכיל ולפענח את חוויית השואה שריחפה מעליה מאחוריה ומצדדיה במהלך כל חייה. ברקע העבודה מתקיים ניסיון לקבל את אי יכולתה לסגור את אותם "חורים שחורים" שלא יתמלאו לעולם. הוידאו מתפצל לשני קולות מרכזיים: קול האם וקול הבת, האמנית. האם כותבת מכתב לבת "ילדתי היקרה" שעולה ממנו חליפת המכתבים וההאשמות ביניהן, אי ההבנות בין שני דורות, בעוד הבת דוברת בקולה את תחושותיה הקשות, את חוסר היכולת לעמוד בציפיות, תחושת האשמה. האם מספיק לתת הכל כדי שהילדה תהיה טובה ומסודרת? האם עדיף ידי זהב או לב זהב? עבודה צובטת לב ויפה עד להכאיב. (במאית וידיאו: אפרת גורן מור)

החלק השני בטרילוגיה שמוקרן בבארי לראשונה הוא העבודה "**ליקוי**", שיוקרן על הקיר ממול לחלק הראשון. העבודה "ליקוי" מקיפה מהלך של זמן - משעות הערב ועד לאשמורת הבוקר לביל ליקוי ירח. הדימויים נאספו מתוך צילומי לילה בהם עוסקת האמנית בשנים האחרונות, בשילוב חומרים מהאינטרנט ומשירים והיגים שכתבה. האמנית יוצרת שכבות, רגעים, מצבים מעורערים ומחשבות על הלילה ועל החיים, ומעלה גם הבלחות של רגעי מציאות. הוידאו הקצר שיצרה דרורה דקל משלב בין האווירה הדרמתית של אגדות עם לסרטי מתח. זוהי דרמה שיש בה יופי עוצר נשימה, שהצופה נדרש למלא בה את הפערים תוך שהוא נסחף למקצב, לדימויים המתחלפים, לקול האישה המספרת המגלה טפח ומכסה טפחיים. בתום הוידאו אתה נשאר עם הקסם שהתפוגג ועדיין מרגיש שהעיקר חמק ממך, כמו חידות, כמו צפנים. כך עובדת היצירה של דקל. ליקוי- הוא אותו רגע קסום של המפגש בין שני המאורות, השמש והירח, אך במשמעות האחרת שלו, הליקוי הוא אותו קלקול, כתם, דבר מה שהוסט ממסלולו הנורמאלי, ונדמה לי שזו המשמעות שמאירה את יצירתה של דרורה דקל, שסוחבת אותה אל ליקויי העבר, אל הזיכרונות, השריטות והכתמים הבלתי נמחים שצפים בעבודותיה ומטעינים אותן בכאב ויחד עם זה במורכבות וביופי האופייני להן. ("בליל ירח מלא נצלבה שמלתה הלבנה וכתם זפת טפטף את סמיכותו המבריקה לשלולית שחורה..."). יצירה קצרה, מהורהרת, עם רגעי יופי מושלמים ומתפרקים.

זיוה ילין www.gallerybeeri.co.il

